

kové kontroly, konajícím službu mimo jejich služební obvod, přísluší kromě všeobecně stanovených nákladů cestovních též nárok na normální diety, že však v těchto případech dlužno po tu kterou dobu vy-
 padající dietní a cestovní paušál zastaviti, jakož i že v případě, že by úředník důchodkové kontroly zanedbal hrubě svoje cestovní povinnosti, finanční úřad II. stolice může mu oba paušály vybrané za dobu, po kterou se tak stalo, nehledíc k dalším následkům, přede-psati k náhradě.

Z uvedeného plyne, že nárok úředníků důchodkové kontroly na zmí-
 něné dva paušály nezakládá sám o sobě pouhý fakt, že jsou úředníky důchodkové kontroly a že jsou přiděleni úřadu důchodkové kontroly systemisačně, nýbrž podmínkou pro přiznání řečených paušálů jest, aby úředník důchodkové kontroly byl přidělen k důchodkovému kontrolnímu úřadu s povinností, aby konal skutečně důchodkovou kontrolu a aby podnikal služební cesty zásadně ve svém kontrolním obvodu. Byli-li tedy úředník důchodkové kontroly pověřen služebními úkony jinými, jako st-1 službou ve skladě tabáku, bez povinnosti konati kontrolní cesty, pak není po dobu takového přidělení splněna podmínka pro přiznání uvedených paušálů, a to bez ohledu na to, zda st-1 na přidělení do skladu tabáku nesl vinu či nikoliv, ježto státní úředník pragmatikální je podle § 22 služ. prag. č. 15/1914 ř. z. povinen uposlechnouti příkazu svého nadřízeného, v kterémžto případě mu však přísluší případné nároky na diety a cestovné podle předpisů o tom vydaných, tedy za předpokladů jimi určených. Zákon č. 28/1920 Sb. ani vlád. nař. č. 157/1920 Sb. však pro případy, jako je případ st-lův, nárok na dietní a cestovní paušál nepřiznávají. —

Čís. 12.777.

Živnostenské právo: * Osobami, které jsou ustanoveny pro vyšší výkony služební po rozumu posledního odstavce § 73 živn. řádu, nelze rozuměti p o u z e osoby, které jsou nadány disposičním právem vůči ostatním zaměstnancům nebo vůči zákazníkům.

(Nález z 16. února 1937 č. 690/35-3.)

V ě c: Richard T. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 13. října 1934 o členství u pomocnické hromady při gremiu pražského obchodnictva v Praze.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Magistrát hlav. města Prahy výměrem z 13. srpna 1934 vyslovil, že st-1 je členem hromady pomocnické, ježto jeho zaměstnání vzhledem k rozsahu živnosti provozované firmou, jakož i vzhledem k počtu osob u ní zaměstnaných nelze považovati za vyšší výkony služební po rozumu § 73 odst. 3 živn. řádu.

V odvolání podaném proti tomuto výměru st-1 namítal, že podle § 73 odst. 3 živn. řádu je vyňat z povinnosti býti členem hromady pomocnické,

ježto u firmy koná veškeré práce účetnické, vede českou a německou korespondenci s odbočkou, zástupci, speditéry a zákazníky, vyřizuje reklamáce a sestavuje různá daňová přiznání, bilance, rekursy, atd. Má-li st-l maturitu na reálce, absolvoval-li absolventský kurs na obchodní akademii a čtyři semestry na technice a vede-li při milionových obrazech firmy podvojně účetnictví, pak skutečně zastává vyšší výkony služební ve smyslu § 73 odst. 3 živn. řádu.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím zamítl odvolání st-lovo a to proto, že osobami z kategorie živnostenských pracovníků ve smyslu § 73 živn. řádu vyňatými jsou p o u z e takové osoby nadané zvláštní samostatnou mocí rozhodovací, které lze kvalifikovati jako disponenty nebo prokuristy.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost k nss, o níž takto bylo uváženo:

Jediným obsahem nař. rozhodnutí je výrok, že st-l je členem pomocnické hromady, založený na právním názoru, že předpis § 73 odst. 3 živn. řádu má na zřeteli jen takové osoby, které jako prokuristé nebo disponenti jsou nadány samostatnou mocí rozhodovací v živnostenském závodě. Ns nemohl s tímto názorem souhlasiti.

Již z demonstrativního výpočtu zaměstnaneckých skupin, jež v § 73 odst. 3 jsou uvedeny jako nepatřící mezi pomocné pracovníky, je patrné, že zákon tímto ustanovením neměl na zřeteli p o u z e osoby nadané samostatnou mocí rozhodovací v závodě. Uvádí totiž zákon v předpisu tomto i dílovedoucí, mechaniky, účetní, pokladníky, výpravčí, kresliče a chemiky, o nichž zpravidla nelze předpokládati, že by byly nadány samostatnou rozhodovací mocí v závodě. Naopak jsou to vesměs skupiny zaměstnanců, které zpravidla dispoziční pravomoci nemají. Zákon také ani slovem se nezmiňuje o tom, že by j e n osoby dispoziční mocí nadané nepatřily mezi pomocné pracovníky. Nelze proto výraz »osoby, které pro vyšší výkony služební jsou ustanoveny,« omezovati jen na takové osoby, které jsou nadány nějakým dispozičním právem vůči ostatním zaměstnancům závodu neb vůči zákaznictvu. Je sice pravda, že osoby ve služebním poměru nadané dispozičními právy bude lze zpravidla čítati k osobám ustanoveným pro vyšší úkony služební, z toho však neplyne, že osoby, jež těchto práv nemají, nemohou míti kvalifikaci osob pro vyšší výkony služební. Měl proto žal. úřad zkoumati, zda úkony, pro které st-l jest ustanoven, jsou vyššími služebními úkony po rozumu § 73 odst. 3, i když nepresentují se právě jako výkon určitých dispozičních práv. To žal. úřad neučinil, ježto měl zato, že vyššími výkony jsou j e n ty, které záleží ve výkonu dispozičních práv. V tom spatřovati je podstatnou vadu řízení, a poněvadž vada ta způsobena byla nesprávným právním názorem žal. úřadu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.778.

Pracovní právo: * Zákon č. 39/1928 Sb. o ochraně domácího trhu práce nedává zaměstnavateli nárok na to, aby z důvodu dodržení výpovědní lhůty mohl beztrestně zaměstnávat cizince i poté, když